

A mese hídszerepe?

Hozzám igen közel álló ember írta le egyik könyvében: „A híd-metáforát mindig konkretizálni szerettem volna.” És meg is tette, így: „...mindenki érezheti magát hídnak édesapja és édesanyja között – két egymáshoz vérségileg idegen ember között. Közvetít. Összeköti őket.” A hozzánk legközelebb álló (legkevésbé idegen!) lény, a gyermekünk: két „idegen” kapcsolatából kap életet. És a hozzám igen közel álló szerző könyvében sorjáznak a következtetések: „Minden ember: híd az idegenség ellen. Minden egyes ember: két idegen ember közötti híd; megszüntethetetlen biológia kapocs. (...) Ha én meghalok, az a híd, aki voltam, halálom után is megszüntethetetlen; apám és anyám nem iktathat ki engem saját és közös életükből. Ha meghalok: hídként akkor is tovább létezem számukra...”

Azért emlegettem fel ezeket a mondatokat a hozzám igen közel álló szerző könyvéből (Székely Jeruzsálem), hogy halálosan igaz történetet, megingathatatlan lét-mesét idézhessenek az emberi világ legfontosabb hídjairól. Hogy ilyen megkerülhetetlen összefüggésekben gondolhassunk tovább híd-szerepeket, híd-metáforákat – ezúttal a MESE kapcsán. Hiszen a mese igen fontos híd emberi világunk különböző metszéspontjain.

Lapunk e tematikus számának szerzői hangsúlyozzák, hogy a mese műfaját (történetileg) nem indokolt csak a gyerekkorhoz kötni, de ha az Olvasó mégis engedne eme beidegződésnek, akkor viszont a gyermekkor és a „gyermeki” lényegéről nem szabad megfeledkeznie. Arról, amit e folyóirat hasábjain másfél évtizede emlegetünk emberi közös nevezőként: „mindannyian voltunk gyerekek, és nekünk is vannak, (remélhetően) lesznek gyerekeink”. Illetékességünk a mesében – megkérdőjelezhetetlen!

...És ha van valami „fejlődésszerűség” a világban, amit amíg ember van a földön, bármikor megtapasztalhat, arról talán Bernard Shaw Politikai Ábécéje „mesél” igazán közérthetően. Az állam fogalmába sűrített emberi közösségekben „gyermekeink összessége nem nő fel

Sperczl Alexandra (8 éves, Marosvásárhely) rajza

soha. Az állam szempontjából a gyermekkor nem múlt átmenet: állandó jelenség.” Vagyis: állandó folyamat. Fantasztikus mobilitás, az emberiség létezésének végső határáig hullámzó folyam(at), elpusztíthatatlan hidakkal...

A mese tehát senkinek / senkitől nem idegen.

A mese világról szól ez a – FORDULÓPONT történetében már sokadik – összeállítás, amelynek majd minden írásában előfordul hivatkozás a „híd”-ra, mely nem csak (gyermeki?) álmaink és a valóság között tatóngó szakadékokat képes áthidalni, hanem emberi világunk teljesség-elvű dimenziói felé vezet.

„Száz szónak is... mese a vé-

ge” – fogalmazta meg e lapszám egyik szerzője egy találkozó szervezése közben. Egymás „mesés” törekvéseit jobban megismerni hívta össze Török Gabriella és Lentulay Edina a találkozót pár héttel ez előtt – és összeállt a csapat, kibontakozott a terv, amely aztán a Mesehíd nevet kapta. És megfogalmazódott ennek a FORDULÓPONT-számnak is a terve.

A beküldött anyagok túlcsordultak a folyóirat terjedelmének határain – de már dolgozunk a következő összeállításon, amely még közelebb hozza majd, *hidat épít* a mesélő, a mesével nevelő-gyógyító szakemberek, a mese hídszerepét hirdető egyének között.

Így az az érdeklődő is meríthet a már rögzített tapasztalatokból, aki nem tud jelen lenni egy-egy találkozón; és hozzáadhatja saját tudását.

Kedves Olvasó, társunk a szerkesztésben, építsük és használjuk, járjuk – minél többen – továbbra is együtt a mesehidat!

(Sz. I.)